

Ens dones el Pa de la Vida

*Ens corprèn la senzillesa del teu gest,
i la grandesa de sentit que amaga dintre seu.*

*Del gest casolà i familiar de partir el pa
—pa que nodreix i uneix la família,
aplegada al voltant de la taula—
en fas l'anunci d'un partir més gran.*

*A Tu, que ets per a nosaltres el Pa de la Vida,
et beneïm i et donem gràcies pel teu do:
no sols pel teu Pa amb què ens nodreixes,
sinó per tota la teva Vida que en ell ens dones.*

*Avui, a l'entorn de la teva taula d'amics,
el Pa compartit esdevé Vida compartida
que nodreix i uneix la família de germans,
la teva família dels fills i filles de Déu.*

*Fes més forta la nostra comunió amb Tu,
i també amb el teu Cos, que són els germans.*

Lectura de l'evangelí segons sant Lucas: Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat». Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta». Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres. [Lc 9,11b-17]

Salm responsorial 109

R/. «Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec».

Oracle del Senyor al meu Senyor: / «Seu a la meva dreta, / i espera que faci dels enemics / l'escambell dels teus peus». **R.**

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. **R.**

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat». **R.**

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre / com ho fou Melquisedec». **R.**

L'EVANGELI PER A AVUI: L'eucaristia com acte social

Segons els exegetes, la multiplicació dels pans és un relat que ens permet descobrir el sentit que l'eucaristia tenia per als primers cristians com a gest d'uns germans que saben repartir i compartir el que tenen.

Segons el relat, hi ha una multitud de persones necessitades i famolenques. Els pans i els peixos no es compren, sinó que s'apleguen. I tot es multiplica i es distribueix sota l'acció de Jesús, que beneeix el pa, el parteix i el fa distribuir entre els necessitats.

Oblidem sovint que, per als primers cristians, l'eucaristia no era només una litúrgia, sinó un acte social en què cadascú posava els seus béns a disposició dels necessitats. En un conegut text del segle II, en què sant Justí ens descriu com celebraven els cristians l'eucaristia setmanal, se'ns diu que cadascú aporta allò que posseeix per «socórrer els orfes i les vídues, els qui pateixen per malaltia o per una altra causa, els que són a les presons, els forasters de pas i, en una paraula, tothom qui té necessitat».

Durant els primers segles resultava inconcebible anar a celebrar l'eucaristia sense portar alguna cosa per ajudar els indigents i els necessitats. Cebrià, bisbe de Cartago, retreu a una rica matrona: «Els teus ulls no veuen el necessitat i el pobre perquè estan enfosquits i coberts d'una nit espessa. Tu ets afortunada i rica. T'imagines celebrar el sopar del Senyor sense tenir en compte l'ofrena. Tu véns al sopar del Senyor sense oferir res. Tu suprimeixes la part de l'ofrena que és del pobre».

L'oració que es fa avui per les diverses necessitats de les persones no és un afegit postís i extern a la celebració eucarística. La mateixa eucaristia exigeix repartir i compartir. Diumenge rere diumenge, els creients que ens acostem a compartir el pa eucarístic hem de sentir-nos cridats a compartir més de debò els nostres béns amb els necessitats.

Seria una contradicció pretendre compartir com a germans la taula del Senyor tancant el nostre cor als qui a hores d'ara viuen l'angoixa d'un futur incert. Jesús no pot beneir la nostra taula si ens guardem el nostre pa i els nostres peixos. [J. A. PAGOLA]

Des de primers de juny està obert el període de les Pre-Inscripcions per a la catequesi conjunta de les nostres parròquies: és on-line
Cal entrar en l'enllaç de les nostres parròquies i seguir les instruccions
<https://cordemariasantthomas.org/catequesi/>

La carta a Diognet: «Com l'anima en el món» (2/2)

(Ve de la setmana passada)

(Text final de la carta:) «*Ho diré en una paraula: el que l'ànima és per al cos, això són els cristians per al món. L'ànima està espargida per tots els membres dels cos; de cristians n'hi ha arreu del món, a totes les ciutats. L'ànima viu en el cos, però no procedeix del cos; els cristians viuen en el món, però no són del món. L'ànima invisible està reclosa en la presó del cos visible; igualment els cristians són coneguts com uns que viuen en el món, però llur culte veritable a Déu és invisible sempre.*»

És aquesta la «diferència cristiana» que contrasta enmig de la «indiferència» dels habitants de l'Imperi: és una diferència que es manifesta per l'actitud de compartició de béns, per l'amor viscut amb fidelitat, per la posició adoptada a favor dels indefensos.

Però em diràs, a la *Carta a Diognet* hi ha també una expressió estranya: els cristians són de debò «**l'ànima del món**»? No és una pretensió arrogant? En realitat, quan sento que algú utilitza avui aquesta expressió, em sento incòmode. La raó és senzilla: perquè aquesta afirmació sigui creïble, s'hauria de posar en pràctica. No n'hi ha prou amb dir que els cristians són l'ànima del món perquè ho siguin: això s'ha de viure! Però no deixa de ser veritat que el cristianisme té un missatge que pot oferir impuls i dinamisme a les nostres societats en recerca de sentit i d'humanització. Quan els cristians transmeten amb autenticitat la seva visió de la vida comunitària, del respecte de cada persona, de la possibilitat d'una vida en justícia i en pau, llavors aconsegueixen ser reconeguts com l'ànima del món. Poden arribar a ser, humilment, aquesta alenada vital que és el que sosté la vida comuna dels homes.

Sí, quan els cristians no deserten de la seva posició, quan aconsegueixen pacientment la funció que Déu els ha confiat, llavors són realment l'ànima del món, aquest món que Déu ha estimat fins al punt de donar-li el seu Fill únic.

Fraternalment, el teu amic Enzo. □

La Carta a Diognet és de finals del segle II. Doncs bé, a les primeries del segle III trobem un autor cristià que té unes idees molt semblants a les de la Carta a Diognet. En referim a Marc Minuci Fèlix, advocat en exercici a Roma, autor d'un text apologètic que duu per nom «Octavi». El text està escrit en forma de diàleg entre tres persones: l'autor i dos amics seus, Octavi, un cristià, i Cecili, un pagà. En plena conversa Octavi, cristià, retreu al seu amic Cecili, pagà, la incoherència en què viuen els pagans. Ara que ens trobem cada vegada mes sovint amb legislació contrària als valors cristians, serà bo tenir present com vivien una situació semblant els primers cristians. Vegeu: «Vosaltres prohibiu l'adulteri, però el cometeu; nosaltres ens lliurem exclusivament a les nostres esposes. Vosaltres castigueu els crims quan ja han estat comesos; entre nosaltres ja és pecat només de pensar-hi. Vosaltres temeu els qui coneixen les vostres maldats; nosaltres temem únicament la consciència, que mai no ens abandona. Finalment, les presons estan plenes de gent dels vostres, però un cristià, només l'hi trobareu quan és acusat per causa de la seva religió, o bé quan n'ha apostat...». □

Aquesta setmana...

Diumenge, 19	FESTA DEL CORPUS CHRISTI: la col·lecta serà per a Càritas
Dilluns, 20	17.00 - 19.00 Trobada Espai familiar de Caritas 20.30 - Pregar la Paraula a CM
Dimarts, 21	19.00 - loga, Harmonització Vital a ST
Dimecres, 22	09.00 - 12.30 L'ASSISTENT SOCIAL Arxiprestal amb CITA PREVIA: 933 44 16 50 17.30 - loga, Harmonització Vital a ST
Dijous, 23	19.00 - loga, Harmonització Vital a ST
Divendres, 24	FESTA DE SANT JOAN

El "Cos de Crist" té moltes cares...

De la festa del Corpus, que avui celebrem, alguns només en saben: l'ou com balla, les processons amb les catifes de flors i, potser, la Patum de Berga.

Però si no sabem res més que això, és gairebé segut que no en saben el més important, que és el seu sentit o significació. Per a la cultura jueva, «Cos» volia dir «presència», «Cos i Sang» venia a ser tant com dir: Presència viva (tot i que invisible!).

Perquè el Crist ressuscitat, ho recordàvem quan s'acomodava del seus en l'Ascensió, va dir que seria amb nosaltres fins al final. I entre les diverses pistes que ens ha deixat hi ha alguns «cossos» perquè hi puguem reconèixer la seva presència: El «Cos i la Sang del Senyor», els «altres», els pobres, els malalts... Cal recordar allò de l'evangeli: «Qualsevol cosa que vau fer per als qui ho necessitaven, m'ho fèieu A MI!».

Convé no perdre mai de vista on va néixer i com va néixer la festa del Corpus. Vas néixer en un monestir de monges (Mont-Cornillon, Bèlgica, segle XIII) que alternaven l'adoració a la presència del Senyor (Cos de Crist) en l'eucaristia), i el servei a la presència del Senyor (Cos de Crist) en els malalts de lepra, perquè el monestir albergava i atenia una leproseria. Sant equilibri, el d'aquelles santes dones, que massa sovint hem oblidat!

Jesús, a la Cena, després d'instituir l'Eucaristia, ens va dir: «**Feu això!** (el que jo he fet), **que és el meu memorial!**». Recordem allò que Ell va fer, no només recordant-ho, **sinó fent el mateix!** És el que ens recorda aquell gran i apassionat creient que va ser el filòsof Kierkegaard: «*Jesús no va venir per a ser adorat, sinó per a ser imitat!*» □

Parròquia del Cor de Maria: P. Claret, 45-47 - 08025 / Tel. 93 458 60 76

Parròquia de Sant Tomàs d'Aquino: Despatx: Passatge Alió 8 / Tel. 93 457 06 81

<https://cordemariasanttommas.org/>

Comunitat dels Claretians: 93 476 68 34. // **Mòbil parroquial:** 609 23 47 67